

การศึกษาส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ใน

นวนิยายจีนจินผิงเหมย

พิบูลย์ ลี้มอริย์สุข¹

บทคัดย่อ

ภาษาที่ใช้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นภาษาจีนยุคใกล้ ผู้เรียนภาษาจีนปัจจุบันจึงอาจเข้าใจได้ไม่ตื้นัก เนื่องจากมีโครงสร้างภาษาแตกต่างกันอยู่พอสมควร อาทิ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ของภาษาจีนยุคใกล้มีรูปแบบ โครงสร้างมากกว่า ภาษาจีนปัจจุบัน บทความนี้ได้ศึกษาโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมุ่งประเด็น โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้เพื่อเทียบกับภาษาจีนปัจจุบัน อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านให้สามารถเข้าใจเนื้อหาของนวนิยายจีนจินผิงเหมยได้ดียิ่งขึ้น

คำสำคัญ ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ นวนิยายจีนจินผิงเหมย ภาษาจีนกลางปัจจุบัน

---

¹ นิสิตหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. บทนำ

นวนิยายจินเรื่องจินผิงเหมยเป็นหนึ่งในสี่ยอดวรรณกรรมสมัยราชวงศ์หมิง ((ค.ศ.1368-1644) 明代的四大奇书) เช่นเดียวกับวรรณกรรมจีนเรื่องสามก๊ก ไช้อ้ว และซ้องกั๋ง ผู้เขียนคือหลันหลิงเซี่ยวเซี่ยวเซิง² (兰陵笑笑生) ในสมัยปลายราชวงศ์หมิง ภาษาที่ใช้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยเป็นภาษาจีนยุคใกล้ ผู้เรียนภาษาจีนปัจจุบันจึงอาจเข้าใจได้ยาก

ภาษาจีนยุคใกล้คือภาษาพูดที่ใช้ก่อนภาษาจีนปัจจุบัน ตั้งแต่ปลายราชวงศ์ถัง(ค.ศ.618-907)และถือเอาเหตุการณ์ 4 พฤษภาคม ค.ศ.1919 เป็นจุดสิ้นสุด (蒋绍愚, 2005:2) การศึกษาภาษาจีนยุคใกล้จะใช้เอกสารที่บันทึกภาษาพูดในช่วงเวลาภาษาจีนยุคใกล้เป็นแหล่งข้อมูลหลัก(蒋绍愚, 2005:16) และใช้ภาษาจีนถิ่นปัจจุบันเป็นข้อมูลประกอบ (肖亚丽, 2008:4) เนื่องจากภาษาจีนยุคใกล้คือภาษาในช่วงเวลาที่กำลังเปลี่ยนแปลงจากภาษาจีนโบราณมาสู่ภาษาจีนปัจจุบัน โครงสร้างไวยากรณ์ส่วนใหญ่ของภาษาจีนยุคใกล้จึงมีความคล้ายกับภาษาจีนปัจจุบัน (蒋绍愚, 2005:2) เว้นแต่ ส่วนขยายกริยา(状语)ซึ่งในภาษาจีนปัจจุบันจะมีตำแหน่งอยู่ด้านหลังกริยาเท่านั้น แต่ในภาษาจีนยุคใกล้ส่วนขยายกริยา(状语) จะมีตำแหน่ง

² การถอดเสียงในบทความนี้ใช้เกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๐ เว้นแต่ชื่อ “จินผิงเหมย” ที่ถอดเสียงตามความนิยมที่แพร่หลายในประเทศไทย

อยู่ด้านหน้าหรือด้านหลังกริยาก็ได้ (何洪峰, 2013: 92) และส่วนเสริมกริยา (补语) ซึ่งในภาษาจีนปัจจุบันมักจะมีตำแหน่งอยู่หลังกริยาและอยู่หน้ากรรม แต่ในภาษาจีนยุคใกล้ส่วนเสริมกริยาจะมีตำแหน่งอยู่หลังกริยาและอยู่หน้าหรือหลังกรรมก็ได้ (宋慧曼, 张和友, 2002: 81) จึงส่งผลให้โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้มีความแตกต่างจากโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบัน

บทความนี้จำกัดขอบเขตการศึกษาเฉพาะ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้เท่านั้น การศึกษาเบื้องต้นพบว่า โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ของภาษาจีนยุคใกล้มีจำนวนรูปแบบมากกว่าโครงสร้างของภาษาจีนปัจจุบัน เช่น

1. 我昨日周南轩那里吃酒，回家也有一更天气，也没曾见的新亲，说老早就去了。(ตอนที่ 45) (王明华, 2002: 109)

เมื่อวานฉันไปกินเหล้าที่บ้านของโจวหนันเซวียน กลับบ้านร่ายยามหนึ่ง ก็ยังไม่เห็นญาติใหม่ ได้ยินมาว่าญาติกลับไปตั้งนานแล้ว

2. 为缘你供养修持，舍了此经一千五百卷，有此功行，他投害你不得。(ตอนที่ 59) (王明华, 2002: 109)

ด้วยเธอทำบุญบำรุงศาสนาคือบริจาคคัมภีร์ 1500 ฉบับ กุศลในครั้งนี้ทำให้เขาทำร้ายเธอไม่ได้

โครงสร้าง 没 V 得 O³ และ VO 不得 ที่ปรากฏข้างต้น เป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้เท่านั้น จึงไม่อาจพบโครงสร้างดังกล่าวในโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบัน ทำให้ผู้ศึกษาภาษาจีนปัจจุบันเข้าใจโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ได้ไม่ถี่นัก

จากความแตกต่างกันของโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ของภาษาจีนทั้ง 2 ยุคนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมย จากงานวิจัย 3 ฉบับ ดังนี้

- 1) การศึกษาวิจัยระบบไวยากรณ์ของ “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า”⁴ โดย เฉาเหว่ย (曹炜, 2002)
- 2) การศึกษาวิจัยโครงสร้างส่วนเสริมกริยาของ “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” โดย เฉาโจ้วผิง (曹守平, 2012)
- 3) การศึกษาวิจัยโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ใน “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” โดย หวังหมิงหฺวา (王明华, 2002)

³ V แทนคำกริยา O แทนกรรม

⁴ ฉบับฉือฮว่า (词话本) คือ ฉบับที่ตีพิมพ์ในปีค.ศ.1617 โดย ดงหวุ่นงจู่เกอ (东吴弄珠客) ฉบับฉือฮว่าเป็นต้นฉบับของนวนิยายจินจินผิงเหมยที่ปรับปรุงจากต้นฉบับลายมือ โดยฉบับนี้เป็นที่นิยมในการวิจัยภาษาจีนยุคใกล้

งานทั้ง 3 ฉบับล้วนใช้ “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” เป็นตัวบทศึกษา แต่มีขอบเขตการวิจัยและใช้ตัวบทแตกต่างกัน ดังนี้

1) งานของเฉาเหว่ยศึกษาระบบไวยากรณ์และใช้ตัวอย่างประโยคจาก “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” ฉบับตีพิมพ์ซ้ำ ค.ศ. 1957 สำนักพิมพ์วรรณกรรมโบราณ (文学古籍刊行社) ซึ่งทำสำเนาจากฉบับตีพิมพ์สำนักพิมพ์นวนิยายโบราณที่สูญหาย (古佚小说刊行会) (曹炜, 2002:2)

2) งานของเฉาโฉ่วผิงศึกษาส่วนเสริมกริยาทั้งระบบและใช้ตัวอย่างประโยคจาก “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” ฉบับตีพิมพ์ ค.ศ.2000 ของสำนักพิมพ์วรรณกรรมประชาชนที่สำเนาค้นคว้าจากฉบับตีพิมพ์สำนักพิมพ์วรรณกรรมประชาชนที่มีชื่อเสียงของโลก ซึ่งฉบับคณฤกษ์วรรณกรรมตรวจแก้ตัวบทจากฉบับที่ตีพิมพ์ ค.ศ. 1991 ของสำนักพิมพ์วรรณกรรมประชาชน อันเป็นฉบับสำเนาค้นคว้าฉบับดั้งเดิมของได้วันที่ได้รับการเก็บซ่อนมาแต่ ค.ศ. 1617 (曹守平, 2012: 14)

3) งานของหวังหมิงหฺวาศึกษาเฉพาะส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ซึ่งมีขอบเขตเนื้อหาใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยจะศึกษามากที่สุด งานวิจัยนี้ใช้ตัวอย่างประโยคจาก “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” ฉบับตีพิมพ์ ค.ศ. 1992 ของสำนักพิมพ์เหมิงเหมยกว่าน (梦梅馆) (王明华, 2002: 6) ซึ่งมีความพิเศษที่ฉบับตีพิมพ์ดังกล่าวใช้

ฉบับนี้อาจถือว่าเป็นต้นฉบับแล้วมีการตรวจแก้จากฉบับลงเงิน⁵ ฉบับ
จางจู่ฟัวผิงเป็น⁶ และรวบรวมข้อมูลวิจัยของนักวิจัยที่มีความ
น่าเชื่อถือมาปรับแก้ซ้ำ (梅节, 1992:1-2)

ด้วยความแตกต่างของตัวบทและขอบเขตการวิจัย ทำให้
งานวิจัยทั้ง 3 ฉบับมีข้อมูลไม่ตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้นำโครงสร้างส่วน
เสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ของลูหวิชูเซียง
(吕叔湘, 1999:132-144) มาเป็นเกณฑ์เพื่อใช้สรุปรูปแบบของ
โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจิน
ผิงเหมยของงานวิจัยทั้ง 3 ฉบับข้างต้น

⁵ ฉบับลงเงิน (崇祯本) คือ นวนิยาย จินผิงเหมย ที่คัดส่วนของโคลงกลอนออก ปรับแก้
ให้อ่านได้ง่ายขึ้นและมีรูปภาพแทรกในแต่ละบท สันนิษฐานว่า ฉบับดังกล่าวปรับแก้มา
จากฉบับนี้อาจ (黄霖, 2008:22)

⁶ ฉบับจางจู่ฟัวผิงเป็น (张竹坡评本) คือ นวนิยายจินผิงเหมยที่นำ ฉบับลงเงินมา
เรียบเรียงใหม่ โดยลำดับเรื่องราวให้สอดคล้องมากขึ้น และมีการปรับแก้รวมถึงอธิบาย
รายละเอียด โดยนักวิจัยเกี่ยวกับนวนิยายจินผิงเหมยในสมัยราชวงศ์ชิงรัชกาล
จักรพรรดิคังซี ที่ชื่อว่า จางจู่ฟัว (张竹坡) ฉบับนี้เป็นต้นฉบับของฉบับที่แพร่หลายต่อมา
ในวงนักอ่านปัจจุบัน

2. โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน จีนผิงเหมย

ผู้วิจัยศึกษาและสรุปผลรูปแบบโครงสร้างส่วนเสริมกริยา
บอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนผิงเหมย พบว่า

งานของเฉาเหว่ยพบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความ
เป็นไปได้ 8 โครงสร้างคือ V得 V得C⁷ V不得 V不C V得CO
V不得O VO不得 และ V不了

งานของเฉาโถ้วผิงพบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความ
เป็นไปได้ 8 โครงสร้างคือ V得 V得C V不得 V得O V得CO
不V得O V不得O และ VO不得

งานของหวังหมิงหฺวาพบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอก
ความเป็นไปได้ 12 โครงสร้างคือ V得 V得C V不C V得O
V得CO V得OC V不得O VO不得 V不CO VO不C 没V得C
และ 没V得O

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบโครงสร้างทั้งหมดข้างต้น และได้ผลดังที่แสดง
ในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตารางที่ 1: ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุค
ใกล้กับโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนผิงเหมย

ประเภท	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ของคู่หูชูเซียง	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนผิงเหมย		
		งานของเฉาเหว่ย	งานของเฉาไฉ่วผิง	งานของหวังหมิงหฺวา
1.1 รูปบอกเล่าที่ไม่มีกรรม	1. V 得	+	+	+
	2. V 得 C	+	+	+
	3. VC 得	-	-	-
1.2 รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม	1. V 不得	+	+	-
	2. 不 V 得	-	-	-
	3. V 不 C	+	-	+
	4. 不 V 得 C	-	-	-
	5. VC 不得	-	-	-
2.1 รูปบอกเล่าที่มีกรรม	1. V 得 O	-	+	+
	2. VO 得	-	-	-
	3. V 得 CO	+	+	+
	4. V 得 OC	-	-	+
	5. VO 得 C	-	-	-

ประเภท	โครงสร้างส่วนเสริม กริยาบอกความเป็นไป ได้ในภาษาจีนยุคใกล้ ของลู่หัวเซียง	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ ในนวนิยายจินจิงเหมย		
		งานของ เฉาหัวยี่	งานของ เฉาโล้วผิง	งานของ หวังหมิงหฺวา
2.2 รูปปฏิเสธที่มีกรรม	1. 不 V 得 O	-	+	-
	2. V 不得 O	+	+	+
	3. VO 不得	+	+	+
	4. V 不 CO	-	-	+
	5. VO 不 C	-	-	+
	6. V 不得 OC	-	-	-
	7. VCO 不得	-	-	-
โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไป ได้ในนวนิยายจินจิงเหมยที่ไม่ปรากฏใน งานของลู่หัวเซียง				
1. V 不了		+	-	-
2. 没V得C		-	-	+
3. 没V得O		-	-	+

ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มรูปแบบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้โดยใช้เกณฑ์การปรากฏร่วมกับกรรมของรูปบอกเล่าและรูปปฏิเสธ ซึ่งแบ่งได้ 5 ประเภทดังนี้

1) **รูปบอกเล่าที่ไม่มีกรรม** โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้⁸ รูปบอกเล่าที่ไม่มีกรรมประกอบมี 3 โครงสร้าง คือ V得 V得C VC得 แต่พบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยจากทั้งงานวิจัย 3 ฉบับ เพียง 2 โครงสร้าง คือ V得 และ V得C

2) **รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม** โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรมประกอบมี 5 โครงสร้าง คือ V不得 不V得 V不C 不V得CและVC不得 แต่พบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยเพียง 2 โครงสร้าง คือ

V不得 (พบในงานของเฉาเหว่ยและเฉาไฉ่ผิง) และ

V不C (พบในงานของเฉาเหว่ยและหวังหมิงหฺวา)

3) **รูปบอกเล่าที่มีกรรม** โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้รูปบอกเล่าที่มีกรรมประกอบมี 5 โครงสร้าง คือV得O VO得 V得CO V得OCและVO得C แต่พบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยเพียง 3 โครงสร้าง คือ

V得O (พบในงานของเฉาเหว่ยและหวังหมิงหฺวา)

V得CO (พบในงานวิจัยทั้ง 3 ฉบับ)

⁸ รูปแบบที่ปรากฏในงานของลู่วีซูเซียง

V得OC (พบในงานของหวังหมิงหฺวาเท่านั้น)

4) รูปปฏิเสธที่มีกรรม โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้รูปปฏิเสธที่มีกรรมในภาษาจีนยุคใกล้มี 7 โครงสร้าง คือ 不V得O V不得O VO不得 V不CO VO不C V不得OC และVCO不得แต่พบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยเพียง 5 โครงสร้าง คือ

不V得O (พบในงานของเฉาโจ่วผิงเท่านั้น)

V不得O และVO不得(พบในงานวิจัยทั้ง 3 ฉบับ)

V不CO และ VO不C (พบในงานของหวังหมิงหฺวาเท่านั้น)

5) โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินผิงเหมยที่ไม่ปรากฏในงานของหลู่หฺวีซฺวี่เซียง ประกอบด้วย V不了 没V得C 没V得O โดยโครงสร้าง V不了 (พบในงานของเฉาเหว่ยเท่านั้น) เป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบัน ซึ่งผู้วิจัยจะนำโครงสร้างนี้ไปรวมกับโครงสร้างV不C ด้วยเหตุว่าโครงสร้าง V不了ที่พบในงานของเฉาเหว่ยเพียงตัวอย่างเดียวนั้นเมื่อเทียบเคียงรูปฉบับอื่นในโครงสร้างดังกล่าว ก็พบว่าโครงสร้างนั้นใช้โครงสร้าง V不C ส่วนโครงสร้าง 没V得Cและ没V得O (พบในงานของหวังหมิงหฺวาเท่านั้น) เป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนถิ่นปัจจุบัน ซึ่งอาจจะเป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ (肖亚丽, 2008:4)

3. การเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ใน นวนิยายจีนจินผิงเหมยกับโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความ เป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน

การเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ใน
ภาษาจีนยุคใกล้ไปสู่ภาษาจีนยุคปัจจุบัน จะแบ่งโครงสร้างส่วน
เสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ออกเป็น 2
ประเภท คือ (1) โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบ
ใน ทั้ง 2 ยุค และ (2) โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้
ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้เท่านั้น เมื่อเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยา
บอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยกับโครงสร้าง
ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน
โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในทั้ง 2 ยุค
ส่วนใหญ่จะไม่มีเปลี่ยนแปลง แต่โครงสร้างส่วนเสริมกริยา
บอกความเป็นไปได้ที่พบแต่ในภาษาจีนยุคใกล้ นั้นส่วนใหญ่จะ
เทียบเคียงได้กับคำกริยาช่วย 能

3.1 โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบใน ภาษาจีนยุคใกล้และภาษาจีนปัจจุบัน

เมื่อนำงานวิจัยทั้ง 3 ฉบับมาเปรียบเทียบกันจะพบว่า
มีโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้
5 โครงสร้างที่พบในงานวิจัยทั้ง 3 ฉบับ คือ โครงสร้าง V得 V得C

V得CO V不得O VO不得 (รูปปฏิเสธที่พบเป็นลำดับแรกๆ และไม่พบในภาษาจีนยุคปัจจุบัน) และ โครงสร้างที่พบในงานวิจัย เพียง 2 ฉบับ คือ

V不得 (พบในงานของเฉาเหว่ยกับเฉาโล่วผิง)

V不C (พบในงานของเฉาเหว่ยกับหวังหมิงหฺวา)

V得O (พบในงานของเฉาโล่วผิงกับหวังหมิงหฺวา)

และ V不CO (พบในงานของหวังหมิงหฺวาเท่านั้น) รวมทั้งสิ้น 9 โครงสร้าง พบว่า 8 ใน 9 โครงสร้าง (เว้นแต่VO不得) จะพบในโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ และภาษาจีนปัจจุบันอันอาจอนุมานได้ว่าโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบันน่าจะเป็นโครงสร้างที่พบบ่อยในภาษาจีนยุคใกล้ โดยโครงสร้างเหล่านี้จะมีลักษณะโครงสร้างสอดคล้องกับโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบัน (รูปบอกเล่าV ติดกับ 得 เมื่อเปลี่ยนรูปบอกเล่าเป็นรูปปฏิเสธจะเปลี่ยนจาก 得 เป็น 不 และเมื่อมีกรรมประกอบ O จะอยู่หลังC) โดยจำแนกได้ ดังนี้

1) รูปบอกเล่าที่ไม่มีกรรม ประกอบด้วย V得และV得C ซึ่งรูปบอกเล่าทั้งสองล้วนสะท้อนว่าในโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน Vและ得จะวางติดกัน (吕叔湘, 1999: 132-144)

2) รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม ประกอบด้วย V不得 และ V不C

รูปบอกเล่าของ V不得 คือ V得 ซึ่งรูปเดิมคือ V得得 แต่เนื่องจากมี
得 2 ตัวซ้ำกันจึงพูดเหลือ得ตัวเดียว (曹炜, 2002: 139) และ
รูปบอกเล่าของ V不C คือ V得C จะเห็นว่ารูปปฏิเสธดังกล่าวล้วน
เกิดจากการเปลี่ยน得เป็น不 ซึ่งพบได้ทั่วไปใน โครงสร้าง
ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน

3) รูปบอกเล่าที่มีกรรม ประกอบด้วย V得O และV得CO
เป็น โครงสร้างที่มีการใช้มาอย่างต่อเนื่องจากภาษาจีนยุคใกล้ถึง
ภาษาจีนยุคปัจจุบัน (李思明, 1992: 52) สะท้อนการวางติดกันของV
และ得 (吕叔湘, 1999: 132-144) ที่พบได้ใน โครงสร้างส่วนเสริม
กริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน

4) รูปปฏิเสธที่มีกรรม ประกอบด้วย V不得Oเป็น โครงสร้าง
ที่มีการใช้มาอย่างต่อเนื่องจากภาษาจีนยุคใกล้ถึงภาษาจีนยุคปัจจุบัน
(李思明, 1992: 52) และ สะ ท อ น ว่า ร ู ป บ อ ก เล่า ข อ ง
V不得O คือ V得O ที่ย่อมาจาก V得得O (เทียบจากV得得) และ
V不CO ที่มีรูปบอกเล่าคือ V得CO และโครงสร้างปฏิเสธคือ
การเปลี่ยนรูปของ得 เป็น 不 เท่านั้น เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่พบใน
โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีน
ยุคปัจจุบัน

เมื่อเทียบโครงสร้างที่พบในภาษาจีนยุคใกล้เป็นภาษาจีน
ปัจจุบันโครงสร้าง V得 V得C V不得 V不C V得CO V不CO จะ

คงรูปเดิม แต่โครงสร้าง V 得 O และ V 不得 O ในบางกรณีอาจมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเป็นโครงสร้างอื่น ดังนี้

1. รูปบอกเล่าที่ไม่มีกรรม

1.1 V 得

(1a)⁹ 月娘道：“小儿还小，今才不到一周岁儿，如何来得？” (ตอนที่ 48) (曹守平, 2012:70)

(1b)¹⁰ 月娘说：“小儿子还年少，现在年龄还不到一岁，怎么来得？”

เยว่เหนียงพูดว่า “ลูกชายยังเล็กนัก อายุยังไม่ครบปี จะมาได้
อย่างไร”

1.2 V 得 C

(2a) 咱不如悄悄行令完耍子，每人要一句，说的¹¹出免罚，说不出罚衙门大杯酒。(ตอนที่ 43) (王明华, 2002:109)

(2b) 咱们不如悄悄行令玩耍的，每人要行令一句，说得¹¹出免罚，说不出罚在衙门前喝一杯大杯酒。

⁹ a หมายถึง ประโยคจากต้นฉบับงานวิจัย

¹⁰ b หมายถึง ประโยคที่ใช้ภาษาจีนปัจจุบันเทียบความหมายกับประโยคจากต้นฉบับงานวิจัย

¹¹ 得 สามารถใช้แทนด้วย 的 ได้ (曹炜, 2001:80)

ไม่ผู้พวกเรามาเล่นแสดงออกคำสั่งกัน พวกกันคนละประโยค
ถ้าพูดได้ก็เว้นโทษปรับ ใครพูดไม่ได้ก็ปรับตีหม้อแก้วใหญ่หน้า
ประตู

2. รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม

2.1 V不得

(3a) 那来旺儿有口也说不得了。(ตอนที่ 26)

(曹炜, 2002: 139)

(3b) 那来旺儿有口也说不得了。

หลายหวังนั้นถึงมีปากก็พูดไม่ได้แล้ว

2.2 V不C

(4a) 你看不出来, 小油嘴吃好少酒儿。(ตอนที่ 34)

(王明华, 2002: 109)

(4b) 你看不出来, 小油嘴吃酒很少。

เธอดูไม่ออกหรือ ชัยเจ้าคารมคนนี้กินเหล้าน้อยมาก

โครงสร้าง V不了 ในงานของเฉาเหว่ยเป็น โครงสร้าง
ส่วนเสริม กริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบันและใน
ที่นี้ถือว่าโครงสร้าง V不了เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้าง V不C

(5a) 爹昨日到他屋里, 见他只顾收拾不了……¹²(ตอนที่ 58)

¹² เนื่องจากผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบรูปฉบับและพบว่า 收拾不了 ที่พบในงานของเฉาเหว่ย
ตรงกับ 收拾不完 (梅节, 1992: 677) หรือโครงสร้าง V不Cในงานของหวังหมิงหฺวา

(曹炜, 2002: 139)

(5b) 爹昨日到他房间里, 见他只顾收拾不了……

เมื่อวานนายท่านไปบ้านเขา พอเห็นเขาก็คอยดูแลเสียไม่

หวาดไม่ไหว

3. รูปบอกเล่าที่มีกรรม

3.1 V得O

โครงสร้างV得O นั้น V จะเป็นกริยาตัวเดียว แต่เทียบได้ 2 แบบคือ คงโครงสร้างเดิม เช่น

(6a) 爹去吃酒, 到多咱晚来家! 俺们原等的他? (ตอนที่ 44)

(王明华, 2002: 109)

(6b) 爹去吃酒, 到什么时候才回家! 俺们怎么等得他?

นายท่านไปกินเหล้าข้างนอก ไม่รู้จะกลับมาเมื่อไร พวกเรา
จะรอเขาได้เช่นไร

อีกแบบหนึ่งนั้นส่วนมากจะเปลี่ยนโครงสร้างเป็น能 V O เช่น 受得他这气→能受他这气 (ตอนที่ 7) เป็นต้น (郑剑平, 2003: 161-162) ทั้งนี้การเทียบเป็นรูปแบบใดขึ้นอยู่กับบริบทของประโยคแวดล้อมนั้น

3.2 V得CO

โครงสร้างดังกล่าวจึงอาจเกิดขึ้นจากความคลาดเคลื่อนของการตรวจแก้ ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงรวมทั้ง 2 โครงสร้างไปด้วยกัน

(7a) 你教人有刺眼儿看得上你! (ตอนที่ 12) (曹炜, 2002:140)

(7b) 你叫人有刺眼儿看得上你!

เราจะให้ใครใช้สายตาอันแหลมคมของเขามาเห็นค่าเธอได้

4. รูปปฏิเสธที่มีกรรม

4.1 V不得O

โครงสร้าง V 不得 O ในภาษาจีนปัจจุบัน กริยาส่วนใหญ่จะ
เกิดจากสิ่งอื่นมากระตุ้น (被动义) (郑剑平, 2003:161-162) เช่น

大小姐没有理会她们呕气的话, 却只在回想她在前年的伏天
曾绣过一对很精细的靠垫--上头也有翠鸟与凤凰的。那时白天太
热, 拿不得针, 常常留到晚上绣, 完了工, 还害了十多天眼病。
她想看看这鸟比她的怎么样, 吩咐小妞儿把那对枕顶儿立刻拿
来。(北京大学语料库)

(จากประโยคนี้จะเห็นได้ว่า ประธานในประโยคไม่สามารถ
ปักผ้าได้ เพราะปัจจัยอื่น คือ กลางวันอากาศร้อนเกินไป) เป็นต้น

แต่กริยาที่เกิดขึ้นโดยความตั้งใจของประธานเอง(主动义)มี
น้อย และกริยาส่วนใหญ่จะประกอบกรรมไม่ได้ ดังนั้นเมื่อเทียบ
โครงสร้าง V 不得 O กริยาที่เกิดขึ้นโดยความตั้งใจของประธาน
เอง(主动义) และมีกรรมประกอบไม่ได้ จะเปลี่ยนโครงสร้างเป็น 不
能 VO เช่น 弄不得手脚→不能弄手脚 (ตอนที่ 86)(ทำอะไรมิได้→
ไม่สามารถทำอะไรได้) เป็นต้น (郑剑平, 2003:161-162)

เว้นแต่โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้บางรูป
ที่สามารถเกิดร่วมกับกรรมได้ (郑剑平, 2003:161-162) เช่น

(8a) 亲亲, 奴舍不得你! (ตอนที่ 16) (曹炜, 2002:140)

(8b) 亲亲, 奴舍不得你!

ที่รัก ฉันสละเธอไปไม่ได้

4.2 V 不 CO

(9a) 休说屏风, 三十两银子还搅给不起这两架铜锣铜鼓
来。(ตอนที่ 45) (王明华, 2002:110)

(9b) 休说屏风, 三十两银子还搅给不起这两架铜锣铜鼓
来。

อย่าเพิ่งพูดถึงมันกันเลย ขนาด 30 ตำลึงเงินยังซื้อกลองและ
ฆ้องทองแดง 2 ชั้นนั้นมาไม่ได้เลย

3.2 โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบใน ภาษาจีนยุคใกล้เท่านั้น

การเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ใน
ภาษาจีนยุคใกล้ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้เท่านั้น ส่วนใหญ่จะ
เทียบเคียงได้กับคำช่วยกริยา 能 เพราะภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลง ใน
บางโครงสร้างจะเทียบเคียงกับส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้
ในภาษาจีนปัจจุบันเพื่อคงความหมายของส่วนเสริมกริยาบอกความ
เป็นไปได้ ประกอบด้วย

1. รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม

没 V 得 C

โครงสร้าง 没 V 得 C เป็นรูปปฏิเสธของ V 得 C ซึ่งพบในภาษาจีนถิ่นเฉียนแถบตะวันออกเฉียงใต้ (黔东南方言) โดยรูปปฏิเสธของภาษาจีนปัจจุบันตรงกับ V 不 C เช่น 我没记得倒他的手机号。(我记不住他的手机号。) เป็นต้น (肖亚丽, 2008:39) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเทียบโครงสร้าง 没 V 得 C ในภาษาจีนยุคใกล้เป็นโครงสร้าง V 不 C ในภาษาจีนปัจจุบัน

(10a) 原来两个, 蝴蝶也没曾捉的住, 倒订了燕约莺期。

(ตอนที่ 19) (王明华, 2002:109)

(10b) 原来两个女人, 蝴蝶也捉不住, 却订了燕约莺期。

เดิมทีหญิงสาวทั้ง 2 คนยังจับผีเสื้อไม่ได้ แต่กลับคาดไปดั่งวาดฝันวิมานแมน

2. รูปบอกเล่าที่มีกรรม

V 得 OC

โครงสร้าง V 得 OC โดยทั่วไปสามารถเทียบเป็นโครงสร้าง V 得 CO ได้ เว้นแต่ O จะมีมากกว่า 1 พยางค์ เช่น

红二道: "那个去跌得那老货过?" (《一片情》第6回) ก็ จะเทียบไม่ได้ (崔山佳, 2001:21-22) แต่ตัวอย่างในงานวิจัยที่ยกมามี O เพียง 1 พยางค์ จึงสามารถเทียบเป็นโครงสร้าง V 得 CO ได้ เช่น

(11a) 你八什么骨秃肉兑拌的他过? (ตอนที่ 75)

(王明华, 2002:111)

(11b) 你发什么骨秃肉兑拌得₁过₂他?

เธอจะใช้เลือดเนื้ออันใดไปแย่งเขาได้

3. รูปปฏิเสธที่มีกรรม

3.1 不 V 得 O

โครงสร้าง 不 V 得 O นั้น เมื่อเป็นภาษาจีนปัจจุบันจะคงรูปเดิม (曹守平, 2012:71) ดังนี้

(12a) 俺每就不认₁得₂他了, 买了₃他几枝花翠。(ตอนที่ 90)

(曹守平, 2012:71)

(12b) 我们不认₁得₂他了, 就买了₃他几枝花翠。

พวกเราไม่รู้จักเขาแล้ว ก็เลยซื้อเครื่องประดับศิระะจากเขาหลายอัน

(เพราะเขาในบริบทนี้ คือเด็กรับใช้ชายหลายวังที่ถูกไล่ออกจากบ้านไปนานแล้ว เมื่อผู้พูดคือขุนเสวเอ้อได้พบหลายวังอีกครั้งจึงไม่รู้จัก เพราะไม่เจอกันนาน จึงจำไม่ได้)

3.2 没 V 得 O

โครงสร้าง 没 V 得 O ในภาษาจีนยุคใกล้เป็นโครงสร้างที่ปฏิเสธความน่าจะเป็นของสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว (王明华, 2002:109) จึงตรงกับรูปปฏิเสธของส่วนเสริมกริยาบอผลในภาษาจีนปัจจุบันที่จะใช้ปฏิเสธสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว การเปลี่ยนแปลงของภาษาอาจจะทำให้การใช้ภาษามีการเปลี่ยน ทำให้การปฏิเสธความน่าจะเป็นของสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วหายไป เช่น

(13a) 我昨日周南轩那里吃酒，回家也有一更天气，也没
曾见的¹新亲，说老早就去了。(ตอนที่ 45) (王明华, 2002:109)

(13b) 我昨日到周南轩家吃酒，回家时才一更，也没见过
新亲戚，听说很早就去了。

เมื่อวานฉันไปกินเหล้าที่บ้านโจวหนันเซวียน กลับบ้านราว
ยามหนึ่ง ก็ยังไม่เห็นญาติใหม่ ได้ยินมาว่ากลับไปตั้งนานแล้ว

3.3 VO 不得

เนื่องจากโครงสร้าง VO 不得 ไม่พบในภาษาจีนปัจจุบัน จึง
เปลี่ยนโครงสร้างอื่นมาเทียบเคียง จะเทียบได้ว่า 不能 VO เช่น
开口不得→不能开口(ตอนที่ 12) เป็นต้น(郑剑平, 2003:162)

(14a) 为缘你供养修持，舍了此经一千五百卷，有此功
行，他¹投害你不得。(ตอนที่ 59) (王明华, 2002:109)

(14b) 因你有缘供养修持，舍了一千五百卷的佛经，有这
功行，他不能投害你。

ด้วยเธอทำนุบำรุงศาสนาคือบริจาคคัมภีร์ 1500 ฉบับ กุศลใน
ครั้งนี้ทำให้เขาทำร้ายเธอไม่ได้

3.4 VO 不 C

โครงสร้าง VO 不 C ใกล้เคียงกับโครงสร้าง V 不 CO แต่
ความหมายของ 2 โครงสร้างนี้ต่างกันว่าโครงสร้าง VO 不 C จะเน้น
ความหมายที่ C และโครงสร้าง V 不 CO จะเน้นความหมายที่ O
เช่น 吃你不醉 จะเทียบว่า ไม่สามารถกินจนเธอเมาได้ และ 吃不醉

คุณจะเทียบว่า กินจนเธอมาไม่ได้ เป็นต้น (尹湘志, 2001:33) ดังนั้นจึงเทียบ โครงสร้าง VO 不 C เป็นโครงสร้าง V 不 CO แต่ความต่างของตำแหน่งอาจมีผลต่อความหมายในประโยคที่เปลี่ยนไปด้วย เช่น

(15a) 昨日你们三个, 怎的三不知不和我说就走了? 我使小厮落后赶你不着了。(ตอนที่ 43) (王明华, 2002:111)

(15b) 昨日你们三个人, 怎的不知道不跟我告别就去了? 我使小厮落后赶不着你了。

เมื่อวานพวกเธอทั้ง 3 คนทำไมไม่บอกลาฉันก่อนค่อยไป ฉันให้เด็กรับใช้ตามเธอไปภายหลังก็ไม่ทันเสียแล้ว

เมื่อเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้เป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบันจะเริ่มจากการเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบทั้ง 2 ยุคก่อน เพราะมีความเปลี่ยนแปลงน้อยและยังสามารถใช้เป็นโครงสร้างเทียบเคียงให้แก่โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้เท่านั้นได้อีกด้วย

ในภาพรวมของการเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้เป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบัน รูปบอกเล่าและรูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรมประกอบส่วนใหญ่จะคงรูปเดิมเว้นแต่ 没 V 得 C ที่จะ

เทียบเป็นโครงสร้าง V 不 C ได้เลย โดยความหมายอาจไม่มีการเปลี่ยนแปลง

แต่รูปบอกเล่าและรูปปฏิเสธที่มีกรรมประกอบ พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงมาก โดยประโยคบอกเล่าที่มีกรรมประกอบ โครงสร้าง V 得 O จะเทียบโดยคงรูปเดิมหรือเปลี่ยนรูปเป็น 能 VO ก็ได้ โครงสร้าง V 得 CO จะคงรูปเดิม และโครงสร้าง V 得 OC จะเทียบเป็นโครงสร้าง V 得 CO เว้นแต่กรณีที่มีมากกว่า 1 พยางค์ก็จะเทียบไม่ได้

ประโยคปฏิเสธที่มีกรรมประกอบ โครงสร้าง 不 V 得 O จะเทียบเป็นโครงสร้าง V 不得 O ในขณะที่โครงสร้าง V 不得 O จะคงรูปเดิมหรือเทียบเป็นรูปแบบ 不能 VO ก็ได้ โครงสร้าง 没 V 得 O จะเทียบเป็นโครงสร้างปฏิเสธของส่วนเสริมบอกผลคือ 没 VCO อันเป็นความหมายที่ใกล้เคียงที่สุด โครงสร้าง VO 不得 จะเทียบเป็นโครงสร้าง 不能 VO สุดท้ายโครงสร้าง V 不 CO และ VO 不 C จะเทียบเป็นรูป V 不 CO เช่นเดียวกัน แต่มีความต่างของ 2 โครงสร้างนี้ คือโครงสร้าง V 不 CO จะคงความหมายเดิม แต่โครงสร้าง VO 不 C จะมีการแปลงความหมายจากเดิมที่เน้นความหมาย C กลายเป็นเน้นความหมายของ O แทน

ทั้งนี้ในการหาข้อมูลเพิ่มเติมจากที่กล่าวแล้ว อาจหาจากโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนถิ่น

ปัจจุบัน เพราะภาษาจีนถิ่นปัจจุบันเป็นแหล่งข้อมูลประกอบที่อาจ
อนรุักษ์ภาษาจีนยุคโกสัวไว้ (王明华, 2002:109) รวมไปถึงการเทียบ
รูปแบบประโยคเทียบเคียงอื่นๆ เพราะอาจมีการเปลี่ยนแปลงอื่นอีก
อันขึ้นอยู่กับบริบทของประโยคแวดล้อมเป็นสำคัญ

ผู้วิจัยได้สรุปผลการเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอก
ความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยเป็น โครงสร้างส่วนเสริม
กริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบันในรูปแบบตาราง
ดังนี้

ตารางที่ 2: ตารางเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน
จินผิงเหมยเป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน

ประเภท	โครงสร้างส่วนเสริมกริยา บอกความเป็นไปได้ ในนวนิยายจินจินผิงเหมย	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความ เป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน
1.1 รูปบอกเล่าที่ ไม่มีกรรม	1. V 得	V 得
	2. V 得 C	V 得 C
1.2 รูปปฏิเสธที่ ไม่มีกรรม	1. V 不得	V 不得
	2. V 不 C	V 不 C
	3. 没 V 得 C	
2.1 รูปบอกเล่า ที่มีกรรม	1. V 得 O	V 得 O/能 VO
	2. V 得 CO	V 得 CO
	3. V 得 OC	

2.2 รูปปฏิเสธที่มีกรรม	1. 不 V 得 O	不 V 得 O
	2. V 不得 O	V 不得 O/不能 VO
	3. 没 V 得 O	没 VCO
	4. VO 不得	不能 VO
	5. V 不 CO	V 不 CO
	6. VO 不 C	

4. บทสรุป

ภาษาที่ใช้ในนวนิยายจีนผิงเหมยเป็นภาษาจีนยุคใกล้ การศึกษาโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนผิงเหมยนี้จึงเป็นการศึกษาโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ที่จำกัดขอบเขตที่พบในนวนิยายจีนผิงเหมยเท่านั้น ผู้วิจัยพบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนผิงเหมยทั้งหมด 14 โครงสร้าง (โดยได้รวมโครงสร้าง V 不了 ไว้เป็นส่วนหนึ่งของ V 不 C) จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 3 ฉบับ สามารถจัดกลุ่มเป็น (1) กลุ่มโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในทั้งภาษาจีนยุคใกล้และภาษาจีนปัจจุบัน 8 โครงสร้างและ (2) กลุ่มโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในเฉพาะภาษาจีนยุคใกล้เท่านั้น 6 โครงสร้าง

เมื่อเทียบกับภาษาจีนปัจจุบัน ผู้อ่านที่รู้ภาษาจีนปัจจุบันจะสามารถเข้าใจกลุ่มโครงสร้างที่ 1 ได้ไม่ยากนัก เพราะมีโครงสร้างที่

คล้ายกับภาษาจีนปัจจุบัน และสื่อความหมายใกล้เคียงกับโครงสร้างเดิม แต่สำหรับกลุ่มโครงสร้างที่ 2 ซึ่งมีรูปแบบที่ไม่ปรากฏในภาษาจีนปัจจุบันจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ยากขึ้น แต่เมื่อใช้หลักกว่าให้เปลี่ยนเป็น 能 VC หรือ 能 VO มาเทียบความหมายก็จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น ส่วนโครงสร้าง V 不 CO หรือ VO 不 C ที่ลำดับของคำมีผลต่อการเน้นความหมาย ก็เป็นข้อสังเกตที่ผู้วิจัยต้องการจะเสนอให้ผู้อ่านได้ทราบด้วย

บรรณานุกรม

- 曹炜. 2001. 《金瓶梅词话》中的结构助词和语气助词, 《苏州大学学报(哲学社会科学版)》(3). 79-82.
- 曹炜. 2002. 《金瓶梅词话》语法研究. 上海师范大学博士学位论文.
- 曹守平. 2012. 《金瓶梅词话》述补结构研究. 苏州大学硕士学位论文.
- 崔山佳. 2001. 近代汉语中的“VO 过”、“V 得 O 过”和“V 得 O 着”, 《张家口职业技术学院学报》14(4). 19-27.
- 何洪峰. 2013. 元明清时期方式状语的发展, 《江汉学术》32(2). 85-93.
- 黄霖. 2008. 《金瓶梅讲演录》. 桂林: 广西师范大学出版社.
- 蒋绍愚. 2005. 《近代汉语研究概要》. 北京: 北京大学出版社.

- 李思明. 1992. 晚唐以来可能性动补结构中宾语位置的发展变化, 《古汉语研究》(4). 47-52.
- 吕叔湘. 1999. 《汉语语法论文集》. 北京:商务印书馆.
- 梅节. 1992. 《金瓶梅词话》. 台山:梦梅馆印行.
- 宋慧曼, 张和友. 2002. 《金瓶梅》中述补带宾句式考察, 《四川大学学报(哲学社会科学版)》(3). 81-85.
- 王明华. 2002. 《金瓶梅词话》中的可能补语, 《汉语史学报》(2). 108-113.
- 肖亚丽. 2008. 黔东南方言语法研究. 上海师范大学硕士学位论文.
- 尹湘志. 2001. 方言格式“VO不C”. 湖南师范大学硕士学位论文.
- 郑剑平. 2003. 《《金瓶梅》语法研究》. 成都:巴蜀书社.

ABSTRACT**A Study of Potential Complements in Chinese Novel****Jin Ping Mei****Phibun Limareesuk**

Chinese novel *Jin Ping Mei* was written in Pre-modern Chinese language. It is quite difficult for non-native learners to understand that Pre-modern Chinese structure is different from Modern Chinese structure, such as type of potential complements in Pre-modern Chinese language; there are more structures than Modern Chinese's. This paper reviewed the previous findings of potential complements structure in Chinese novel *Jin Ping Mei* from related papers and theses. Then, compare the potential complements structure in Pre-modern Chinese language with their form in modern Chinese, in order to help readers to understand contents of the Chinese novel *Jin Ping Mei* more clearly.

Keywords: *Potential Complements, Chinese Novel Jin Ping Mei, Modern Chinese*